

Tänk om.

En husguru?

Tänk om vi alla gick och trodde att våra liv bara var kompletta om vi hade varsin liten husguru? Tänk om det var helt naturligt att ha en skinntorr och brunbränd liten gubbe i torftigt vitt skyнке i vardagsrummet? Och ett svenssonliv hade aldrig varit fullbordat utan denne lille gynnare som viskade sanningar i våra öron. Allt skulle ordna sig och vi skulle alla känna oss lyckliga när vi väl visste att den lille gubben satt därhemma och gnolade på sina verser.

Kanske skulle alla frågespalter med psykologer, parapsykologer, livscoacher , vardagsterapeuter och jourhavande medmänniskor alltid utgå ifrån att varken sexliv, familjeliv eller nattliv någonsin skulle fungera utan husguru med subtila sanningar om knäckebröd under kudden och korsfästning av katten på alla norrliggande väggar. Och vi skulle alla jaga land o rike runt efter dessa husgurus. Kanske skulle vi ha kontaktsajter på nätet som förmedlade Siddharta, Gulligupta och Kadhikar till upplysta svenska hem för ett liv på ett altare, strax bredvid skrythyllan. Och vi skulle alla fylla våra skafferi med ris och curry, ta nickbilder på oss själva med tretton armar och snickra våra altare av direktimporterat indiskt trä.

På puben skulle Roger och Ragnar skryta om husgurun med halvmeter långt skägg som de träffade förra helgen för en fuktig meditation med hela fyra mantror. På Stureplan hade Tygobalt visat upp fjorton husgurus i sin baklucka och i tusen hem hade återigen flaskan ersatt frustrationen över att knappt se någon alls. Twitterkerstin hade gett oss tvättråd av gurun på 122 tecken och bloggÅsa hade gett de bästa tipsen för att få dem att föröka sig.

Naturligtvis hade vi haft blackkarma.se, communityt där vi alla gottade oss i olika tortyrmeter av de små beniga gubbarna och på gurutube skulle alla lägga upp sina käraste stunder med sin lille harmoniske livsrådgivare.

Men i slutändan hade ingen kunnat känna skillnaden. En husguru hade bara varit ännu ett osynligt klädesplagg i våra försök att hitta nåt som liknat som den lycka vi sett andra bära på. Ett streck långt därborta som vi alla hade sprungit oss vettlösa för att nå. Det som kanske vore det ultimata. Och de som kommit fram, hade aldrig skrikit tillbaka till oss andra att allt bara var en lögn, bara ett fattigt streck. Det hade ju inneburit att de alla var losers.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ulf Popeno med Poeter.se id #4033 innehar upphovsrätten